se wessi ei olle teile liig külm? ja praua ei olle sedda tööd ka mitte öppinud, noor herra aidake ommetegi, neid, ja isseennast. Oh minna tahhan teid parremine willistama panna, teie pimmedad ketserid. Kloostrisse peate minnema meleparrandamiseks! Meie pühha kirrik annab meile melewalda küll nisuggust pallawat werd juhhutada. Ja kui parranemist ei olle siis lassen teid sissemürida ja nälgasurretada."

Ja teie kaarnaemma kes teie emma poega öigest usjust ärratagganema eksitasite, weel annname teile wähhe aega järrele möttelda ja omma süüd preestri ees tunnistada ja pärrast keik elloaeg kloostris kahhetseda.

Ja teilegi Ritter Gotburg, jättaksin ma teie endist armastust ja truust meie enneje ja kirriko tenistuses mälletades, teie nuhtlust mahha ja panneksin teid pealegi jälle au ja ammetisse kui teie wandega töotate walle usko mahha jätta. Home hommikune annan ma teile aega, woi ollete jubba möttelnud? wessi tulleb teile kurgoni." Meie ollime senna kui ta räkis wee willimisega kinni piddanud, ja wessi olli ühtepuhko tousnud. Siiski rapputasime meie temma kiissimese peale pead ja minno peigmees ütles usjojulguses hiilgawa silmaga:

„Ja olleks ilm täis kurradid Kes tahhaksid meid neelda
Ei karda meie ühtegi Kül Jummal wöttab keelda."

„Noh, nisuguseb, köwwad, kangekaelsed ollete teie!" — agga kül wessi teid pehmeks teeb. —

„Hans," hüdis temma, wangihoidja wasto, „Lasse need kolm hommikuni willida ja siis to mulle teadust. Tedda tömmati ülles, meie jäime suures ahhastuses järrele. Taniel loukoerte augus tulli meile mele.

Mönne päwa pärrast widi meid naesterahwast kohto ette. Meie armsa wangi ülle olli jubba kohhus moistetud; temma ei tahtnud töeusko walleks wanduda, siis piddi temma surmani weetorni jäma.

Naesterahwas said turrul peksetud, tullise rauaga märgitud, ja hulgakeste elluks aeaks wangitööle möistetud. Minno suggulaste, ja Piiskoppi öe palwete pärrast ei peksetud mind mitte turrul agga sedda ennam kloostris, tehti enne kui essimesed hawad ollid parranenud. Ja sedda ei jäetud mitte järrel, sest et minna Issandale au andsin ja mitte paawstist waid Kristusešt iggawest ello lootsin.

Meie armsal emmal agga olli weel raskem, ühhes Piiskoppi solakeetmise wabrikus pandi tedda tuld katlate al walwama. Öö ja päwa piddi tulli sula katlate al pöllema. Ja kus ketserid nuhtluseks ses ammetis ollid, ei wahhetud neid mitte puhkamiseks ärra. Mitto olli waljo üllewaatja hoopide al surma leidnud, ja mitmel ollid silmad haigeks ja pimmedaksi läinud kangest tulle legitsemisest. Agga se olli tiggedate mele pärrast, sest siis ei woinud need waesed ennam pühhakirja luggeda, ja mönni tuggew, julge hing jäi nödraks ja andis järrel."

„Sedda lootsid nemmad ka minnust," ütles pimme

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 33